

# de dierenclub van anneke en dick

Jeannette van Luipen-Bronwasser





**Jeannette van Luipen-Bronwasser**

# **De dierenclub van Anneke en Dick**

**met illustraties van Tiny van Asselt**

**TWEEDE DRUK**

**Uitgeverij G. F. Callenbach B.V. - Nijkerk**

**ISBN 90 266 4461 2**

## HOOFDSTUK 1

De wagen hobbelde over de zandweg. Het oude, half-blinde paardje liep steeds langzamer, stopte dan vlak voor het meisje dat, met haar hand omhoog, op de grasrand stond.

„Mag ik...,” begon ze.

„Klim er maar gauw op,” zei oude San en klakte met z'n tong. Het paard zette er een sukkeldrafje in.

Heel het wijde land lag in de gouden gloed van de zon.

Anneke keek om zich heen.

Het was heerlijk om zo, op de bok, naast ouwe San, naar huis te rijden.

Ze woonde een heel eind van de school af. Ze kon best op de fiets, net zoals Hein en Berta en Dick.

Als je liep, dan zag je veel meer.

Vanmorgen had ze een egel gevonden, zo maar langs de berm.

Daar moest hij naar toegekropen zijn. Hij liep niet eens weg toen ze op haar knieën voor hem zat en dat was heel raar.

Het beestje moest aangereden zijn door een auto.

Ze zat een poosje stil naar hem te kijken. Aan één kant miste hij wat stekels en toen ze hem, héél voorzichtig, omdraaide, zag ze dat één pootje er verlamd bij hing.

Ze had hem opgepakt en hem neergelegd in een diepe kuil.

Ze had wat bladeren om hem heen gelegd en ze had gezegd: „blijf maar stil liggen tot ik vanmiddag uit school kom, dan help ik je verder. Daar kun je van op aan.”

Het was net of hij haar verstond. De kraalooogjes hadden haar een beetje angstig aangekeken. Toen ze opstond om weg te gaan, probeerde hij zich met z'n goede pootje op te richten. Het ging niet. Hij rolde terug en bleef liggen.

„Wacht nou maar rustig,” had ze nogeens gezegd, „ik laat je niet in de steek.”

Eenmaal op school had ze telkens aan het diertje moeten denken.

Onder de rekenles, aan het eind van de middag, had ze zich afgevraagd of het beestje nog wel zou leven.

Wat duurde die middag lang!



Maar eindelijk ging de bel.

Je kon die bel door de hele school horen.

Hij klonk nog vrolijker dan anders!

„Wat heb je daar toch?” bromde oude San naast haar.

Anneke lichtte een tipje van haar sjaal op.

„Wat zullen we nou krijgen?” zei San verbaasd.

„Een egel,” fluisterde Anneke. „Ik heb hem vanmorgen gevonden. Hij heeft een gebroken pootje en hij heeft ook wat stekels verloren; gelukkig niet zo veel.”

Ouwe San schudde z'n hoofd. „En nou ga jij proberen dat beestje in leven te houden?”

Anneke knikte nadrukkelijk.

„Ik weet niet,” weifelde San. Hij keek eens opzij. „Hoe wil je die poot repareren?”

„Die gaan we spalcken,” zei Anneke. Ze zei „we”, want ze deden alles samen, Dick en zij.

Ouwe San klakte weer eens met z'n tong. Het paardje draafde weer wat harder.

„Zo heet dat,” zei Anneke. „We nemen een heel klein stokje en dat leggen we tegen het pootje aan. We binden daar iets om heen en dan kan het pootje weer aan elkaar groeien.”

San krabde eens in z'n weinige haren. „Nou kind, ik help het je hopen. Hij mist ook nog stekels.”

Anneke knikte.

„Ik geef je niet veel kans,” zei San.

„Toch gaan we het proberen,” zei Anneke koppig. Ze keek nog eens in het warme holletje van de sjaal. „Hij leeft gelukkig nog.”

„En dat is al heel wat,” lachte ouwe San. „Nou, veel sukses! Waar ga je het beestje stoppen?”

„Hokjes genoeg,” zei Anneke zorgeloos, „en Dick helpt me met alles.”

„Dick van de Elmershoeve?”

Ze knikte

Dick kon alles. Ze hadden pas nog samen die zieke kip geholpen. Het beest zat in een hoekje en kon niet meer eten.

„Krop vol,” had Dick gezegd.

Dick gebruikte nooit een woord teveel.

Anneke had de kip stevig vast moeten houden en Dick had met één haal van z'n mes de krop opengesneden. Wat daar niet uitgekomen was! Ongelooflijk! Groen en steentjes en geklonterd voer. Dick had handig de krop schoongemaakt en met een paar grote steken had hij later de krop dichtgenaaid.

Anneke had soms heel even haar ogen moeten sluiten en dan snauwde Dick, „vasthouden, denk crom!”

Het kleine wonder was gebeurd. De kip liep nu weer vrolijk rond

en at weer normaal.

„Ik ben er,” zei Anneke. Ze zag moeder over het erf lopen. „Hu,” zei San, maar het paardje stond al vanzelf stil.

„Nou, geluk er maar mee,” zei San terwijl Anneke zich voorzichtig van de wagen liet zakken, de sjaal met de egel in haar armen.

„Wat heb je daar nou weer?” begroette moeder haar.

„Een egel,” zei Anneke. „Zo'n stomme automobilist heeft weer niet opgelet.”

Anneke liep door naar de schuur terwijl moeder haar hoofd schudde.

Een hokje was vlug gevonden.





Terwijl ze bezig was het in orde te maken werd ze begroet door de tamme kraai die Dick en zij half dood gevonden hadden, maar die nu snel hersteld zou zijn. „Straks kom ik bij jou,” zei Anneke, „we krijgen er weer een patiënt bij.”

Ze legde de egel voorzichtig op het zachte kleedje en bleef in gedachten staan. Wat at een egel? Ze liep naar huis, naar haar moeder.

„Drink eerst je beker melk leeg,” waarschuwde moeder. Anneke stond bij de tafel. „Weet u wat een egel eet?” „Dat zou ik niet weten,” zei moeder, „maar ik weet heel goed wat jij nodig hebt. Vlug die melk opdrieken en je krijgt er een boterham bij.”

Anneke liep met haar boterham in haar hand de deur uit. Dat stomme dier! Had waarschijnlijk de hele dag nog niets gehad.

„Ik ga naar Dick,” riep ze en... weg was ze.

## HOOFDSTUK 2

„Wat ben jij weer laat,” waren de eerste woorden waarmee Dick haar begroette.

„Kunst,” zei Anneke en liet zich op een kist zakken, „jij op de fiets!”

„Waarom doe jij dat dan ook niet?”

Anneke zweeg. Ze gaf geen antwoord op iets wat hij al lang wist.

„Ik heb vanmorgen een egel gevonden,” zei ze. „Hij is gewond, stekels weg en pootje gebroken. Ga je mee?” „Een egel,” zei Dick. Hij trok z'n voorhoofd in rimpels terwijl hij naast haar liep. „Die poot kunnen we wel weer heel krijgen, maar wat doen we met die stekels?”

„Misschien groeien ze vanzelf weer aan,” zei Anneke hoopvol.

Ze verdwenen in de grote schuur van Annekes vader. Dick liep naar een donkere hoek en kwam even later aan met iets wat hij trots, „z'n gereedschapstas” noemde. Een oude tas van z'n moeder, groot genoeg om allerlei zaken te herbergen. Kleine, dunne stokjes, touw en garen van allerlei lengte en dikte, een rolletje

verband, watten, pleisters en veel lapjes.

„Nou, ik heb alles,” zei Dick vol vertrouwen, „laten we maar aan het werk gaan. Wat vreet een egel?”

„Niemand schijnt het te weten,” zei Anneke. „Een egel is een insekteneter, we geven hem vliegen en torretjes en een schoteltje melk.”

Om dat laatste moest Dick daverend lachen. „Melk! Hou me vast! Het is geen papkind!”

„Bijna ieder dier lust melk,” zei Anneke onverstoorbaar.

„Ik ga het in ieder geval proberen.”

Dick snoof. Hij sjokte achter Anneke aan. „Als ik later dierenarts ben...,” zei hij hardop.

„En ikke,” zei Anneke vlug.

Dick grinnikte. „Als jij mijn vrouw wordt, dan ben je de vrouw van een dierenarts.”

„Ik wil het zelf worden.”

Ze bogen zich eensgezind over de egel. Het leek of het beestje zich niet bewogen had.

„Als hij maar niet dood is,” zei Anneke angstig.

Dick raakte hem aan en richtte zich dan op. „Springlevend.”

Nu gingen ze samen aan het werk. Zonder veel woorden wisten ze precies wat ze moesten doen. Anneke hield de egel voorzichtig vast en Dick begon het pootje te verzorgen. Een fijn stokje werd tegen het pootje gelegd en Dick wond er handig het garen omheen.

„Die stekels prikken akelig,” zei Anneke, „dat komt omdat hij protesteert.”

„Geeft niet,” zei Dick, „je zult later nog wel anders piepen als je dierenarts bent.” „Zou hij ze niet in willen trekken?”

„Vraag het hem,” vond Dick. „Goed blijven vasthouden, denk erom.”

Dick keek met voldoening naar z'n werk. „Mooi gelapt,” zei hij tevreden, „en nou maar hopen dat hij gaat vreten.”

„Alles staat al klaar,” zei Anneke ijverig, „en ik heb een lekker hulletje voor hem gemaakt.”

„We gaan samen de ronde doen,” zei Dick.

Dat klonk gewichtig! Of ze samen in een ziekenhuis liepen! En het

was toch ook eigenlijk een dierenziekenhuis.

„Moeder mopperde wel een beetje,” bekende Anneke, „en ze weet nog niet eens van onze eend.”

Tja, die eend hadden ze samen gevonden. Hij zwom zo raar en zat later half versuft aan de kant van de sloot. Dick had hem vakkundig bekeken. Hij had iets aan z'n poot. Ze hadden hem meegenomen naar de schuur en nu was hij al zo ver dat hij als een hondje achter Anneke aanliep.

„Die kan weer bijna de sloot in,” zei Dick.

De kraai schreeuwde driftig om aandacht.

Ze liepen naar buiten. In het kippenhok liep „hun” kip lustig te pikken.

Het gaf je toch een warm gevoel van binnen als je zag hoe zo'n beest weer vrolijk verder leefde. En daar was 'hun' biggetje dat al tot een aardig groot varken was uitgegroeid.

„Die doet niks meer,” had Annekes vader gezegd, „jammer, maar die blijft niet leven.”

„Mag ik hem, vader?” Had Anneke gevraagd.

Vader had haar eens aangekeken en dan z'n schouders opgehaald.

„„Daar zul je niet veel eer aan beleven, meidje,” had hij gezegd.

„Ik wil het graag proberen, vader.”

Het had er eerst niet op geleken dat het biggetje in leven zou blijven. Anneke had het warm gehouden en ze had haar moeder overgehaald om het diertje dezelfde hoeveelheid lauwe melk te geven als zij op school zat. Zelfs 's nachts had Anneke het diertje gevoed met kleine beetjes tegelijk. Het wonder was gebeurd!

„Het is een mirakel,” zei vader. „Als je nu maar niet gaat denken dat je ieder ziek dier beter kan maken.”

Nou, dat wist Anneke wel. Het hondje van de buurman was doodgegaan ondanks alle goeie zorgen en bij de mensen was het vaak niet veel beter.

„Ik wil de dieren graag helpen,” zei Anneke, „en als ze toch doodgaan, dan weten ze dat we alles geprobeerd hebben.” Vader keek eens naar moeder en knikte haar toe. Ze moesten met die Anneke van hen maar iets door de vingers zien. De afgelopen winter had de schuur heel wat dieren gehuisvest.

Maar nu was het voorjaar en de inmiddels opgeknapte dieren konden naar buiten. De meesten namen weer de vrijheid, maar er waren er ook die niet meer weg wilden.

„Zo lang ze nog in de schuur kunnen,” lachte vader.  
Ze wisten toen nog niet wat hen te wachten stond

### HOOFDSTUK 3

De haan kraaide luidruchtig.

De nieuwe dag was begonnen.

De zon scheen precies in Annekes kamertje en deed haar vlug opstaan. Vandaag een halve schooldag, dat betekende veel tijd voor de dieren.

Anneke kreeg opeens haast.

Hoe zou het met de egel zijn die ze gisteren met wat insecten en een schoteltje melk had achtergelaten.

Anneke stak haar hoofd in de wasbak en proestte. Hè, lekker dat koude water! Ze poetste haar tanden. De schone jurk hing al klaar. Nu roets... roets naar beneden.

Moeder stond al brood te snijden voor vader en de knechten.

„Kom je...?” vroeg ze, maar Anneke was alweer verdwenen.

Ze zong een vrolijk liedje. Hela, heila... hopsasa... ze danste bijna de schuur in.

De egel zat haar met glimmende kraaloogjes aan te kijken.

Het verband zat nog keurig om z'n pootje. Maar het voornaamste was dat alle insecten, maar ook de melk verdwenen waren.

„Braaf beestje,” zei Anneke, „laten ze maar lachen. Jij krijgt dadelijk weer een schoteltje melk. Over een poosje is je pootje weer geheeld en dan brengen we je weer naar buiten.” Het was net of hij knipoogde. De eend kwam luid snaterend naar haar toe. Iedereen scheen het prima te maken. Anneke gaf ze allemaal hun voer en hun drinken.

Ze was nog niet klaar toen Dick in de deuropening verscheen. „Je bent vroeg zeg,” zei hij en begon meteen te helpen.



„De egel leeft,” zei Anneke vrolijk, „en z'n schoteltje melk is leeg.”  
„Mooi zo,” zei hij en streelde de grote poes die ook eens even kwam kijken. „Vanmiddag moet ik uit de sloot wat kikkervisjes meebrengen voor meester.”

„Ik ga wel mee,” besloot Anneke.

Na het ontbijt liepen ze samen naar school. Dick had voor deze keer z'n fiets ook maar thuis gelaten.

Hoog boven hun hoofden vloog een torenvalk. Bijna roerloos bleef hij boven hen hangen om dan, plotseling weer weg te schieten. Ze keken hem na.

Op het schoolplein draafden ze mee met de andere kinderen. Veel te vlug ging de bel.

In de klas stond een raam open. De zon scheen op de wandplaten. Op het korenveld en op het dorpspleintje. Anneke vond het zo mooi. Ze bleef maar kijken. Het was net of alles tot leven was gekomen.

Een dikke vlieg buitelde alsmaar boven haar bank alsof hij dron-

ken was van de zon. Eindelijk liet de vlieg zich zoetjes neerglijden op de bank van Albert van Hoorn.

Die zette, met voorzichtige vingers, z'n inktpot open.

Langzaam... heel langzaam liep de vlieg naar het open gat.

Albert bewoog, met een blik naar de meester, z'n taalboek in de richting van de vlieg. Nog één moment...

„Lelijke pestkop!”

Dick sloeg met z'n vlakke hand op Alberts lessenaar. Het taalboek kwam met een klap op de bank terecht. De inkt spatte uit de pot en beduimelde het boek. De vlieg was al lang weg gevlogen.

„Wat zullen we nou hebben?” vroeg meester verbaasd. „Dick, wat doe jij uit je bank?”



Albert hief z'n besmeurde boek op en toonde het aan de meester.  
„Kijk eens wat hij gedaan heeft?”

Wit van drift wees Dick naar Albert. „Die treiterkop wilde een vlieg in z'n inktpot verdrinken en...”

Er werd van alle kanten gelachen.

„Hij pest altijd dieren,” zei Dick, kalm opeens. „Hij bindt de katten bosjes hooi aan hun staart en dat steekt hij dan in de brand en laatst heeft hij de oren van de hond van de bakker aan elkaar gebonden.”

Meester deed een stap naar voren. „Zitten jij,” gebood hij Dick. Hij kwam naast de bank staan. „Is dat alles waar, Albert?”

De vlammen sloegen Albert uit. „Niks van waar, meester.”

Dick stond weer recht in z'n bank. „Die oren zaten vanzelf aan elkaar,” zei hij dreigend, „en die katten begonnen vanzelf te branden.”

De kinderen gierden van de lach, maar de meester keek heel ernstig.

„Albert, jij blijft om twaalf uur zitten. Dan gaan we eens kijken of je je nog iets van die wandaden kunt herinneren. De waarheid komt tenslotte altijd aan het licht.” Meester richtte zich nu naar de klas. „De dingen die Dick vertelde zijn heel erg. Ik hoop dat ik nooit meer zulke verschrikkelijke dingen zal horen. Wij mensen, de kleinen en de groten, moeten de dieren beschermen, waar en hoe we ook kunnen.”

Iedereen knikte en het lesuur verliep verder heel rustig.

Om twaalf uur schoot Alberts hoofd in de richting van Dick die net naar huis wilde gaan. „Door jou moet ik blijven,” siste hij, „ik krijg jou nog wel een keer, let maar op.”

Dick liep rustig de klas uit. Met Anneke begon hij aan de lange weg naar huis. Bij de boerderij namen ze afscheid.

„Tot twee uur,” zei Dick, „ik kom jou wel halen.”

## HOOFDSTUK 4

Het was half twee.

Moeder was met Anneke bezig de vaat te wassen in de keuken. Vader kneep even z'n ogen dicht in de grote stoel.

Een auto reed, luïd toeterend, het erf op.

„Wie zullen we daar hebben?” vroeg moeder zich hardop af terwijl ze door het raam keek.

„Een meneer met een grote auto,” zei Anneke. „Zal ik vader roepen?”

Dat bleek niet nodig, want vader was door het luide toeteren wakker geschrokken.

„Ik zal weleens even gaan kijken,” zei hij.

Anneke liet de vuile borden in de steek en liep achter vader aan naar buiten. Ook moeder kwam eens kijken wie de bezoeker was.

„Ben ik hier terecht bij de boerderij waar ze alle mogelijke dieren opnemen?” vroeg een stadse heer die inmiddels was uitgestapt.

Vader begon te lachen. „Als u mijn dochttertje bedoelt, tja, die mag nogal eens dieren mee naar huis brengen.”

„U moet hier niet zijn,” zei moeder vlug, „wij hebben hier al dieren genoeg.”

„Wat heeft u voor een dier?” vroeg Anneke op de achtergrond nieuwsgierig. „Misschien kan ik u wel helpen,” zei vader, „laat u maar eens kijken.” Maar dat zou anders uitpakken!

Vader deinsde bijna verschrikt terug toen hij bij de auto kwam. Een snijdende gil klonk over het erf.

Moeder en Anneke kwamen aarzelend naar voren.

Tot hun niet geringe verbazing zagen ze dat de meneer een grote kooi uit de achterbak haalde en op het grasveld neerzette.

„Een aap!” riep Anneke. Vader keek naar de kooi en zweeg.

De aap vloog als een razende door z'n verblijf en stootte afschuwelijke kjeten uit.

„Moet je dat horen,” zei de man, „nou kunt u meteen begrijpen, dat we zoiets niet meer thuis kunnen hebben.”

„Met dat 'zoiets' bedoelt u zeker de aap?” vroeg vader.

„Tja, wie anders?” vroeg de meneer. Hij keek eens naar vader die



z'n hoofd schudde.

„Hij is vals,” zei de man, „en hij was zo lief toen we hem kochten.”

„U had hem helemaal niet mogen kopen,” zei Anneke met een vuurrode kleur.

„Dat is ook mijn idee,” zei vader.

„Maar we hadden ons er zoveel van voorgesteld,” zei de man weer terwijl hij van de één naar de ander keek.

„Wie had kunnen denken dat hij vals zou worden?”

„Dat moest iedereen weten,” zei Anneke flink, „onze meester heeft ons dat allemaal verteld. Apen horen niet in een gewoon huis. Ze houden van gezelligheid, met andere apen bij elkaar. Als ze alleen zijn, op de verkeerde plaats, dan worden ze ziek en vals. Ze kunnen van verdriet ook een beetje gek worden.”

„Zo is het,” zei vader.

„Maar ze worden verkocht!”

„Dat is erg genoeg,” zei Anneke, „meester zegt...”

De man lachte. „Heeft die meester van jou zoveel verstand van apen?”

„O ja,” zei Anneke flink, „en meester zegt dat niemand meer een aap zou mogen verkopen aan gewone mensen. De beesten kunnen er niet tegen.”

„O nee?” vroeg de man met een lachje.

Het was of de aap hierop zelf het antwoord wilde geven.

Hij krijste en sprong als een dolle heen en weer terwijl hij aan z'n tralies rukte.

Anneke wees met een ernstig gezicht naar de aap. „Uw aap is toch zeker ook ziek.”

„Ik wil hem in ieder geval niet meer hebben,” zei de man.

„Hij zit in een flinke kooi.”

„Arm beest,” zei Anneke, terwijl ze naar de aap keek. „U moet goed begrijpen,” zei vader, „dat we hier geen apen kunnen houden.”

Anneke keek naar haar vader. Ze vond het prettig dat hij zich er mee bemoeide. Ze had medelijden met het aapje dat nu incengedoken in de kooi zat.

Dick kwam aanslenteren. Hij keek verbaasd naar het hok met de aap.

„Wat moet die hier?” vroeg hij.

„Hij is vals geworden,” vertelde Anneke.

„Wat een wonder,” zei Dick en keek naar de man, „is die aap van u?”

De man knikte.

„U moet hem naar Barneveld brengen,” zei Dick.

„Naar Barneveld?” vroeg de man verwonderd, „wat moet ik daar?”

„Daar is een opvangcentrum voor apen,” zei Dick. Anneke schoot in een onbedaarlijke lach. De man had immers gevraagd, 'wat moet ik daar?’

De man lachte niet. „Willen ze daar apen hebben?”

„Ze willen niet,” zei Dick, „maar ze moeten wel. Er zijn heel wat domme mensen die apen in huis nemen en ze worden allemaal vals of gaan dood. Als die aap hier zou blijven, dan ging die ook dood.”

„Hoe weet jij dat allemaal?”

„Ik lees alles over dieren,” zei Dick. „Ik word later dierenarts.”

„Ik ook,” zei Anneke.

„Naar Barneveld,” zei de man, „kan ik hem daar zo maar brengen?”

Dick draaide zich naar hem toe. „Is de aap u wat waard?”

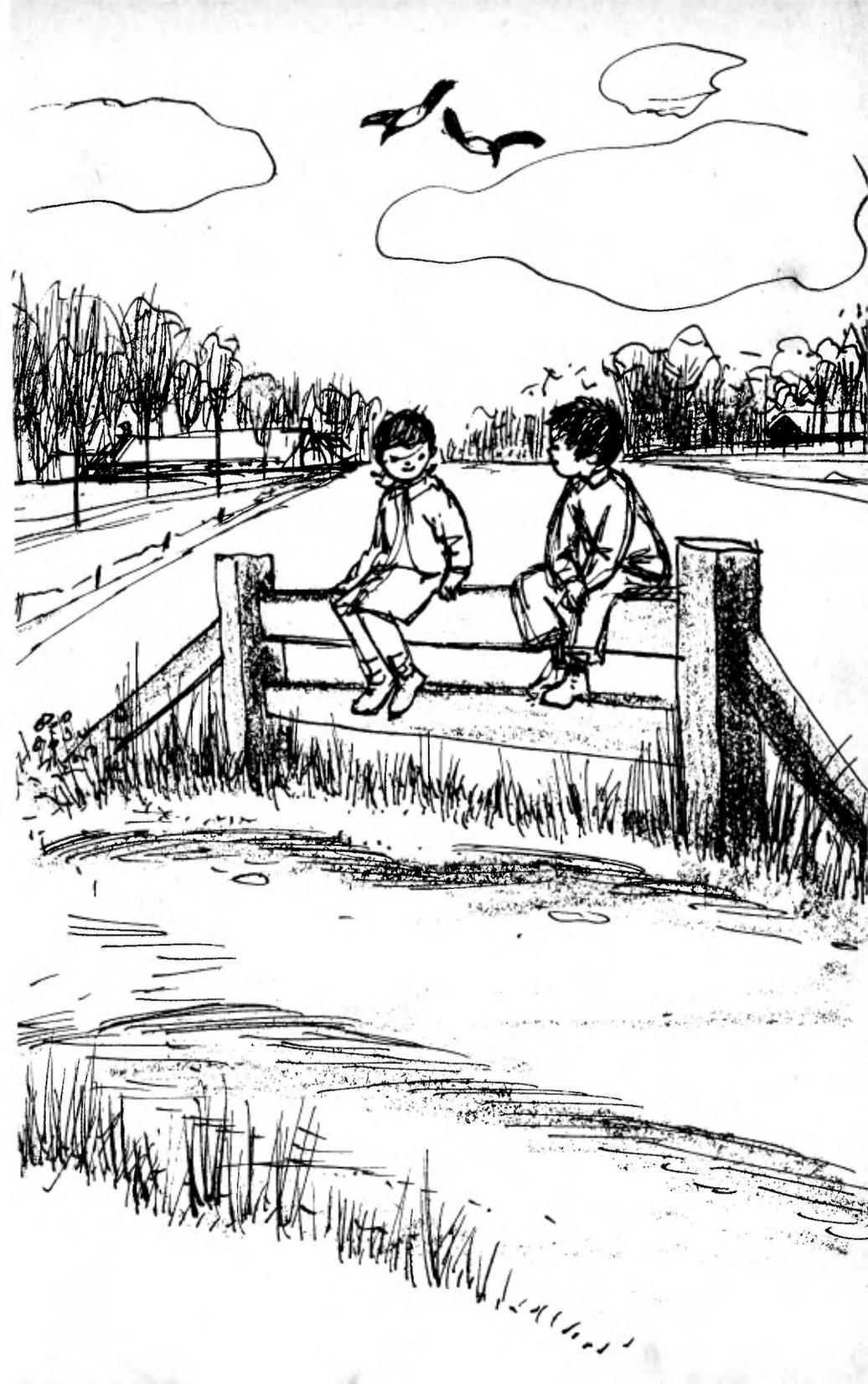
„O ja,” zei de man, „ik zou er alles voor over hebben om hem weer gezond te krijgen.”

„Dat kunt u daar mooi regelen,” zei Dick. „Als ze uw aap opnemen, wel... ze kunnen daar ook niet van de wind leven. Ze moesten het gaan verbieden om apen aan gewone mensen te verkopen.”

De man was al bezig de kooi weer in te laden.

„Sukses,” zei Annekes vader, „in Barneveld wijzen ze u wel waar u moet zijn. Vergeet u niet aan iedereen te vertellen dat ze geen aap in huis moeten nemen.”

„Ik heb leergeld betaald,” zei de man en stak z'n hand op voor hij weg reed.



„Stommerd,” schold Dick.

„Jullie hebben het hem keurig gezegd,” prees vader. „Jullie worden bekend als de bonte hond.”

Hij liep lachend weg om weer aan het werk te gaan.

Dick en Anneke deden hun dagelijkse ronde in de schuur.

„Zullen we nou voor meester die donderkopjes gaan vangen?” vroeg Anneke toen ze klaar waren.

„Zo direkt,” zei Dick, „ik moet je eerst iets vertellen.”

„Wat dan?” vroeg Anneke nieuwsgierig.

Dick ging op het hek zitten en Anneke schoof naast hem.

„Ik schrok me rot, toen ik die aap zag,” bekende Dick.

„Je moet weten dat ze vanmorgen bij ons een papegaai hebben gebracht. De mensen moesten hem niet meer, omdat ze gehoord hadden dat ze er ziek van konden worden.”

„Zit hij in een kooi?”

„In een oud hok, de goeie kooi hadden ze zelf gehouden.”

Ze schoten in de lach. Ze zaten daar samen in de zon om hun problemen te bespreken. Vogels vlogen vrolijk om hen heen en kwinkleerden dat het een lieve lust was.

„Ik heb ook nog een kreupel hondje,” bekende Dick.

Anneke schudde haar hoofd. „Het wordt te veel,” zei ze.

„Die hoek in de schuur die vader tijdelijk heeft afgestaan is nu al te klein en binnenkort heeft vader die ruimte nodig.”

„Jullie hebben nog die oude houtschuur aan het eind van het weiland.” „Het dak lekt als een mandje,” wist Anneke.

„Dat zouden we kunnen repareren.”

„Ik zou het vader moeten vragen. Maar al die dieren gaan veel tijd kosten en we hebben na de zomervakantie veel huiswerk.”

Dick knikte. „En dan gaan we later naar de school in de stad.”

„Dan kunnen we de dieren niet aan hun lot overlaten.”

„Ons zakgeld is ook niet voldoende om alles te betalen. Het gaat steeds meer kosten. We hebben ook al drie katten.”

Dick sprong van het hek. „Laten we het nog eens rustig bekijken,” vond hij, „we gaan nou eerst kikkervisjes vangen voor meester.”

„Meester...,” zei Anneke en sprong op de grond, „als we eens met meester gingen praten...”

## HOOFDSTUK 5

De pot met de kikkervisjes stond midden op de tafel.

„Jullie hebben je best gedaan,” zei de meester tevreden. „Ik ga ze in de kast zetten want dadelijk gaat m'n mevrouw ze nog bakken.”

Daar moesten ze erg om lachen.

„Tja,” zei Dick en krabde zich eens op het hoofd, „we wilden die pot eerst mee naar school nemen morgen, maar we hoopten...we wilden...”



„Zeg het maar,” hielp meester.

„We wilden eens met u praten,” zei Anneke.

„Nou dat vind ik fijn,” zei meester, „ ik heb alle tijd.”

„We houden van dieren,” begon Dick, „ en u ook.”

Meester knikte.

„Het is eigenlijk zo maar begonnen,” zei Anneke, „ we vonden op een morgen een spreek die niet kon vliegen...”

„Die namen we mee naar huis,” vervolgde Dick. „Toen kwam er een half verhongerde kat bij.”

„En toen een schildpad.”

„En een hond.”

„We hebben ook een big verzorgd.”

„En een kip.”

De meester begon te lachen. „Maar dat is geweldig! Gebeurt dat allemaal bij jullie thuis?”

„In een schuur van Annekes vader,” zei Dick, „maar dat kan niet lang meer duren.”

„Vader heeft die ruimte binnenkort nodig,” knikte Anneke.

„We hebben ook nog een egel die gewond aan de kant van de weg lag.”

„En nog een hond en een papegaai.”

Ze zwegen terwijl ze elkaar aankeken.

„Het groeit jullie boven het hoofd,” begreep meester.

„Waarmee zou ik jullie kunnen helpen?”

„We kunnen de dieren niet in de steek laten,” zei Dick.

„Volgend jaar hebben we ook niet zoveel tijd meer.”

„En dan gaan we misschien naar de stad om verder te leren,” zei Anneke.

„De mensen gaan het weten,” zei Dick. „Ze brengen ons hun dieren. Het kost niet alleen tijd, maar ook geld.”

Meester keek voor zich uit. Dick en Anneke keken met spanning naar zijn gezicht.

Meester knikte. „Ik heb een geweldig idee. We zouden dit met de hele klas moeten doen. Ieder jaar opnieuw zou de hoogste klas hiervoor kunnen zorgen. Iedereen die meedoet betaalt een kleine bijdrage en de vaders en moeders, ooms en tantes willen ons misschien steunen.”

„Vast wel,” dacht Dick.

„We zouden iemand moeten hebben die het geld beheert,” zei Anneke met tintelende ogen.

„En we zouden naar de dierenarts moeten uit het naburige dorp,” zei Dick, „vragen of hij in noodgevallen wil helpen.”

Anneke had er een kleur van gekregen. „O meester, als dat eens zou kunnen!”

„We doen het,” zei meester, „en jullie beiden krijgen voor het komende jaar het oppertoezicht.”

„Dat zou fijn zijn,” dacht Anneke. Ze keek wat verlegen en toch zei ze, „wij worden later dierenarts, Dick en ik.”

„Kijk eens aan,” zei meester, „als jullie dan in deze buurt blijven

wonen, dan hebben we geen probleem meer voor de zieke dieren.”  
„Toekomstmuziek,” zei Dick flink. „Waar moeten we het eerst voor zorgen?”

„Voor huisvesting van de dieren,” zei meester.

„Ik ga vanavond vragen of we de oude houtschuur ervoor mogen gebruiken,” zei Anneke. „Er staat bijna niets meer in. Het dak zal gerepareerd moeten worden.”

„Dat zouden we prachtig in de vakantie kunnen doen,” dacht meester, „en de schuur zal ook wel een verfje nodig hebben. Denk je dat je vader zal toestemmen?”

Anneke haalde haar schouders op. „Misschien wel,” dacht ze.

„Weet je wat? Ik kom morgen na schooltijd met je vader praten.”

„Dan mag het vast,” zei Anneke blij.

Meester stond op. „Laten we dan met de verdere besprekingen wachten tot we zeker weten waar we de dieren kunnen onderbrengen. Ik begin er zin in te krijgen. Het is prachtig om samen zoiets op te zetten.”

„De dieren die beter zijn, laten we de vrijheid,” vertelde Dick, „maar er zullen altijd blijvers zijn.”

„We gaan dat eens fijn op poten zetten,” vond meester.

„De taken moeten 'onderling goed verdeeld worden. Maar het voornaamste is, dat we beginnen met een onderkomen te zoeken voor de dieren.”

„U moet de baas blijven,” zei Dick.

Meester lachte. „Best, ik zal een beetje leiding geven en er op letten dat de dieren niets te kort komen. Maar jullie zullen het zelf met elkaar moeten doen. Je kunt altijd op mijn raad rekenen.”

Ze waren op weg naar huis, Dick en Anneke.

„We moeten ook nog een naam bedenken,” vond Dick.

Anneke lachte. „Joh, dat weet je toch wel! Mijn vader zegt altijd dat we bekend staan als de bonte hond.”

„Dus we noemen...,” begon Dick. Hij stak z'n handen in de hoogte. „Maar dat is prachtig! De Bonte Hond! Dat gaan we voorstellen. Als we nou die schuur van je vader maar mogen gebruiken.”

„Vast wel,” dacht Anneke.

„Dan gaan we de naam op de schuur schilderen. 'De Bonte Hond'!  
Met drie hoofdletters.”

Anneke danste in het rond en ze lachte. „Wie had nou kunnen denken dat er zoiets zou kunnen groeien uit dat gedoe van ons beiden.”

„We zijn er nog niet,” zei Dick voorzichtig.

## HOOFDSTUK 6

Meester sloeg met een houten knots, die hij op het erf had gevonden, op een blik. Het gaf een mooi, hol geluid. Het voornaamste was dat iedereen z'n mond hield en naar meester luisterde.

Met z'n twintigen zaten ze in een kring voor de houtschuur die Annekes vader met liefde voor het goeie doel had afgestaan.

Twintig jongens en meisjes uit de klas, die zich spontaan hadden opgegeven om mee te gaan helpen.

„Jammer,” had meester gezegd en hij had daarbij de klas rond gekeken, „dat er nog twee van jullie achterblijven.”

Natuurlijk had iedereen naar Albert en Karel gekeken.

Die hielden hun ogen op de bank gericht en zwegen.

„Mij niet gezien,” had Albert op het schoolplein gezegd, „ik zal daar gek zijn om mee te doen met zoiets kinderachtigs.”

„Je bent getikt,” had Anneke kwaad uitgeroepen. Dick had haar meegetroond.

„Zeg niks meer, Anneke, die knul is niet wijzer.”

Albert had Karel bepraat, net zo lang tot die toegaf en zich ook niet meldde.

Meester knikte naar de twee gebogen hoofden. „Enfin, jullie tweeën moeten dan maar eens extra je best doen om wat geld voor de onderneming los te krijgen bij ouders en kennissen.”

„Ja, ik zal daar gek zijn,” had Albert tegen de anderen gezegd, „let op, ze zullen nog van ons horen!”

Meester had energiek de leiding genomen.





„Denk erom, jongens en meisjes, het gaat niet om eigen eer, we werken alleen in het belang van de dieren. Annekes vader staat de houtschuur af en die gaan we met z'n allen eens fijn opknappen. Het dak moet gerepareerd en we gaan hem netjes verven. Er moeten hokken gemaakt voor de dieren en nog veel meer. Er is al gratis materiaal toegezegd. Ik heb de indruk dat het hele dorp met ons meeleeft. Dat is een goed ding. Jullie ouders hebben al laten weten dat ze achter ons plan staan. Nu kunnen we het flink en degelijk op gaan zetten.”

„Wie wordt de baas?” vroeg één van de jongens.

„Jullie zijn allemaal verantwoordelijk,” zei meester. „Jullie moeten je goed voor ogen houden dat de dieren op jullie zorgen zijn

aangewezen. We gaan een rooster maken. Iedereen weet dan precies wanneer hij of zij dienst heeft. Steeds twee tegelijk. Jullie weten dat Dick en Anneke dit al een hele tijd samen gedaan hebben. Mocht een van jullie eens niet kunnen, dan moet je zelf voor een vervanger zorgen."

Ze knikten, dat begrepen ze heel goed.

Er ging een vinger de hoogte in.

„Moet je zo nodig?" informeerde dikke Bert grinnikend.

Jetty liet zich niet uit het veld slaan. „Ik wil alleen maar vragen hoe laat de dieren geholpen moeten worden."

„Een goeie vraag," vond meester. „'s Morgens voor schooltijd moeten de dieren verzorgd worden en 's middags na schooltijd weer een keer. Een keer te laat kan noodlottig zijn voor de dieren, want er zijn ook zieke dieren bij. Ik heb al de toezegging gekregen van de dierenarts om ons in bijzondere gevallen bij te staan."

Er ging een gejuich op.

„Gratis?" informeerde Dick.

„Helemaal gratis," zei meester. „En ik kan jullie nog vertellen dat hij zo enthousiast was over ons plan, dat hij jullie ook enkele lessen komt geven."

„Nou, die heb ik wel nodig," zei Hein, „ik kan nog geen mus van een spreeuw onderscheiden."

„Je lijkt wel een stadsjongen," vond Anneke en lachte.

„Denk erom," zei meester, „'s zomers zal het geen enkel probleem zijn om vanuit het dorp hierheen te fietsen, maar 's winters als het koud is en als het regent, dan wordt er ook op jullie gerekend."

„Zonder mankeren," zei Hein, „ik heb er reuze zin in."

Van alle kanten kwam bijval. Dat kwam best in orde. Ze waren niet zo beducht van een beetje regen en kou.

„Ik hoop," zei meester, „dat Albert en Karel zich nog op zullen geven."

Dick vertrok z'n gezicht tot een grimas. Nou, dat zou hem benieuwen. Als je Albert hoorde!

Ze liepen met z'n allen de schuur door, meester voorop.

Ze keken in het rond of ze er zelf gingen wonen. Meester noteerde ijverig de opmerkingen die ze maakten. Tjonge, wat zou dat goed

gaan worden!

Ze wilden allemaal onmiddellijk aan de slag.

Meester schudde z'n hoofd. We hebben nog een paar dagen voor de paasvakantie begint. Die kunnen we mooi gebruiken om alles nog eens rustig te overdenken. We gaan in die dagen het materiaal bij elkaar brengen. Alles moet hier heen gesjouwd worden. Dan kunnen we gaan starten als we vakantie hebben. Ik blijf zelf de hele vakantie hier..."

Hij kon niet uitspreken door de daverende bijval na deze woorden. Meester ging anders altijd naar huis.

„Alleen de beide paasdagen ga ik naar huis,” zei meester lachend, „maar dan wordt er toch niet gewerkt en natuurlijk ook niet op de Goede Vrijdag.”

„Logisch,” zei Dick.

„We vragen aan Dick en Anneke of ze nog zo lang samen voor de dieren willen zorgen.”

„Ik wil ze wel helpen,” zei Hein, „dan leer ik nog wat.”

„Dat doen we vanzelf,” vond Dick.

„Vanzelf,” herhaalde Anneke.

Ze bleven samen achter toen de anderen bellenrinkelend vertrokken waren.

„Het gaat alles anders worden,” zei Anneke met een kleine zucht, „het zal niet meer van ons tweeën zijn.”

„We hebben dit zelf zo gewild,” zei Dick nuchter, „en het is voor de toekomst veel beter. Als alles goed draait kan dit jaren zo door gaan. De hoogste klas kan ieder jaar opnieuw het zaakje overnemen.”

Anneke knikte. „Het gaat mooier worden en beter. We zullen nog werkelijk bekend worden als de bonte hond. Fijn dat iedereen die naam leuk vond. Er zullen nog veel meer dieren komen.”

„Later,” zei Dick, „veel later, dan nemen we een grote tuin.”

„Met hokken,” zei Anneke, „voor dieren die extra verzorgd moeten worden.” Ze liepen naar Annekes huis. De geit trok aan z'n touw toen hij hen in de gaten kreeg. Dick plukte gauw wat groen.

„Hier sik, als je oud bent dan mag je bij ons komen.”

De geit mekkerde en at gretig van het groen.

„Wat is er besloten?” vroeg Annekes moeder terwijl ze voor Dick en Anneke een kopje thee inschonk.

Anneke keek eens naar Dick, hij moest het maar vertellen.

„Het spul gaat door,” zei Dick. „Meester komt deze week nog even bij u aan. In de paasvakantie gaan we hard aan het werk.”

„Dan heb ik geen tijd voor boodschappen,” zei Anneke.

„Dan zullen wel veel moeders zelf hun spullen moeten halen,” lachte Annekes moeder, „dat moeten we maar over hebben voor de goeie zaak.”

Bij Albert thuis zaten ze ook aan de tafel en Alberts moeder stelde dezelfde vraag. „Wat is er besloten?”

Albert kreeg een kleur van schrik. Hij keek verbaasd en trok z'n wenkbrauwen omhoog.

Z'n moeder boog zich naar hem toe. „Je weet toch zeker wel wat er vanmiddag besproken is? Je vertelt ons nooit wat. Ik moest van de buurvrouw horen wat jullie van plan zijn. Dat is me wat moois!”

„Ik weet echt nergens van,” zei Albert naar waarheid.

„Maar je zit toch in dezelfde klas als Hanneke van de burenl!”

Albert haalde z'n schouders op. „Daarom kan ik toch wel nergens van af weten.”

„Dat begrijp ik niet,” zei z'n moeder, „daar begrijp ik nou echt niks van.”

„Ik zal het wel eens vertellen,” zei Albert tussen twee happen door, „Karel doet ook niet mee.”

Z'n moeder stond op, rammelde met de kopjes. „Dus jullie doen niet mee?” vroeg ze verwonderd. „Mooi is dat! Wat zal je vader daar wel van zeggen?”

Albert schrok op. „Praat u daar alstublieft niet met vader over,” vroeg hij dringend. „Ik zal het wel eens allemaal uitleggen.”

„Hier is het laatste woord nog niet over gezegd,” waarschuwde moeder met een blik op haar zoon.

Albert zat met de handen onder z'n hoofd voor zich uit te kijken. Die lekkere boterhammen smaakten opeens niet meer.

Het was twee dagen voor de Paasvakantie. Het regende, maar het weerbericht beloofde mooier weer.

Albert keek naar buiten, waar grote, donkergrijze wolken voorbij zeilden. Wat een weer! Wat moest hij nu met die twee weken vakantie? Hij zou het niet weten. Steeds maar oppassen dat vader of moeder hem niet bij huis zagen rondscharrelen. Moeder had er niet met vader over gepraat. Maar zou dat zo blijven? Als de burens eens gingen kletsen? Alle vrienden werkten in de vakantie aan die schuur voor die nare beesten. Alle vrienden! Dat was nog het allerergste. Hij had geen vrienden meer. Alleen Karel, die was hem trouw gebleven. Maar daarvoor



had hij ook moeten praten als Brugman. Hoe zat dat eigenlijk met Karel? Hij had hem met de grootste moeite overgehaald om niet met de klas mee te doen. Maar Karel was indertijd woedend geweest toen hij dat lolletje met die katten had uitgehaald. Hun vacht was wat verschroeid, maar ze waren nog springlevend. Katten genoeg op de wereld!

Dat overdreven gedoe met die stomme dieren! Z'n hele vakantie was verknoeid, nog voor die begonnen was.

Het was toch maar goed dat z'n moeder nooit iets van die kattengeschiedenis gehoord had. Om van z'n vader maar niet te spreken! „Zit niet zo te draaien, Albert,” zei meester, „over een dag mag je draaien zoveel je maar wilt.”

„In z'n dooie eentje,” zei Dick en grinnikte.

Alberts blik schoot zijn kant uit. Rot jong! Ook die woorden zou hij hem eens eventjes betaald zetten!

De laatste schooldag.

Anneke was al vroeg opgestaan. De zon scheen vrolijk haar kamer-tje binnen. Anneke schoof het raam open en stak er haar hoofd onderdoor. Hè, wat rook dat lekker! Alles was nog een beetje vochtig van de laatste regenbui. De zon scheen op de takken van de bomen en de struiken. Het was of er parels tussen de takken hingen.

Anneke stak haar hoofd weer naar binnen. Ze waste zich, poetste haar tanden en kleedde zich vlug aan. Zingend liep ze de trap af. „Dat belooft wat,” zei moeder lachend. „Mooi weer vandaag en ook nog de laatste schooldag. Jullie zullen wel veel zin hebben om eindelijk aan de schuur te beginnen.”

„Nou, reken maar,” zei Anneke. „Alles ligt al klaar, hout en potten verf, kwasten en cement... we hebben al reuze veel gekregen. Meester beheert het geld en er komt steeds meer binnen. De mensen schijnen het allemaal leuk te vinden.”

Moeder streek haar eens over haar hoofd. „Je gaat zeker op de fiets naar school?”

Anneke schudde haar hoofd. „Niks hoor, ik ga lopen.” Ze keek ondeugend naar haar moeder. „Wie weet, misschien vind ik onderweg wel een diertje dat hulp nodig heeft. We krijgen nu plaats

genoeg.”

Anneke kon niet weten dat zich die dag werkelijk een dier zou melden. Maar geen kleintje!

De laatste schooldag zat er op. Ze mochten een uur eerder naar huis. Vrolijk zwaaiend hadden ze elkaar toegeroepen: „Nou, tot ziens! We gaan er lekker tegenaan!”

Anneke stond weer aan de kant van de weg. Maar ze was dit keer niet alleen. Dick stond naast haar. Hij had ook z'n fiets thuis gelaten.

Vakantie! Dat hadden ze elkaar toegeroepen. Veertien dagen niet naar school! Dat waren met de Goede Vrijdag en de Paasdagen eraf elf dagen om te werken. Daar gingen ze met elkaar een reuze feest van maken. 's Morgens vroeg beginnen en brood mee, want ze hadden natuurlijk geen tijd om tussen de middag naar huis te gaan. Annekes moeder had al beloofd om de laatste dag pannekoe-ken te bakken voor het hele stel:

Maar gelukkig begonnen ze nu pas.

„Daar komt ouwe San,” zei Anneke.

„Ik zie niks,” Dick tuurde in de verte.

„Ik hoor de wagen,” zei Anneke, „ze rijden nou achter de heuvel. Let maar op, je zult ze zo zien.”

„We kunnen net zo goed' verder lopen,” vond Dick, „die ouwe knol loopt niet zo vlug meer.”

„Hè nee,” zei Anneke, „het is reuze fijn om op de bok mee te rijden, vooral als de zon schijnt.” „Meiden,” pruttelde Dick, maar hij bleef toch naast haar wachten.

„Je zult het zien,” zei Anneke, „het paardje stopt vanzelf. Hij kent me.”

„Wie? Ouwe San?”

Ze schaterde. „Nee sufferd, het paard!”

Ouwe San stak z'n hand op en het paardje stopte precies voor Anneke en duwde z'n hoofd tegen haar aan.

Ze kriebelde hem tussen de manen.

„Kom er maar op jullie,” zei ouwe San. En dan rijden ze de zon tegemoet. Zo lijkt het als je bovenop een wagen zit. Het is net of je,

zo hoog op de bok, de wereld om je heen anders ziet. Dick mag de teugels houden. Dat stelt niet zoveel voor, want het paard kan slapend z'n weg wel vinden. Het loopt ook niet harder, al klikt Dick nog zo animerend met z'n tong.

„Hij loopt niet erg hard.”

„Nee,” zei ouwe San, „we hebben onze tijd gehad, m'n paardje en ik. We zijn allebei aan ons pensioen toe.”

Anneke keek snel op. „Gaaf u dan geen vracht meer halen met de wagen?”

Ouwe San schudde z'n hoofd. „Ik ben bekant vijf en zeventig, meidje. Ik stop ermee en een jonge man uit het dorp gaat de zaken overnemen. Hij zal veel meer kunnen doen. Alle dorpen zal hij af kunnen rijden.”

„Met een auto,” veronderstelde Dick en hij klakte onbewust met z'n tong. „Tja, dat gaat veel vlugger.”

„Maar niet mooier,” zuchtte Anneke. „Wanneer?” vroeg ze en ze keek ouwe San van terzijde aan.

„Al heel gauw. Als een mens eenmaal een besluit genomen heeft, dan moet je niet te lang wachten.”

Anneke knikte. Hoeveel keren zou ze nog mee kunnen rijden?

Ze keek met half dicht geknepen ogen naar de velden. Dan keek ze naar het paard dat langzaam voortsjokte. Het was of ze wakker schrok. Ze ging wat rechterop zitten.

„Wat gaat er met het paard gebeuren?” vroeg ze ademloos.

Ouwe San haalde z'n schouders op en krabbelde eens onder z'n pet. „Tja meidje, een paard kost veel geld, ook als hij niks meer doet. Hij eet nog best, begrijp je?”

Anneke begreep het best. Haar hart leek een ogenblik stil te staan.

„Maar wat doet u nou met het paard?”

Ze zag in een flits de rose bloesems van de prunus die ze deze morgen zo bewonderd had. Het leek net of de zon minder scheen, niet zo uitbundig als vanmorgen. Ze keek eens naar Dick, maar die had niets in de gaten.

Ouwe San gaf eindelijk antwoord. „Tja... het gaat me aan m'n hart, meidje, maar er blijft voor hem maar één weg over, naar de vilder.”



„Naar de vilder?” Anneke schreeuwde het uit.

Warempel, het paard ging door het ongewone geluid harder lopen, hield het niet lang vol en sjokte dan weer verder, nog langzamer dan eerst.

„Daar moet je niet zo van schrikken, kind,” zei ouwe San goedig, „er is geen andere keus.” Hij keek naar Annekes ogen. „Die vilder zal hem pijnloos aan z'n eind helpen, dat heeft hij me beloofd.”

„Dick”

Dick keek haar aan en knikte. Meteen was net of alle zorgen om het paard van Anneke afvielen. Vreemd was dat. Maar Dick wist altijd de goeie oplossing.

„Hij komt bij ons,” zei Dick, of het de gewoonste zaak van de wereld was, „als ouwe San het goed vindt.”

Die keerde zich naar hem toe. „Bedoel je dat jullie een plaatsje voor hem zouden hebben in die nieuwe schuur van jullie? Ik heb er over gehoord. De Bonte Hond gaan jullie hem noemen.” Hij knikte en zei dan nadenkend: „Een paard is geen vogeltje, jongen en ook geen hond. Ik bedoel maar te zeggen dat hij een dure is in de kost. Hij is oud, dat wel, maar z'n eetlust is nog prima.”

„Hij komt bij ons,” herhaalde Dick, „als u het goed vindt. We zullen best voor hem zorgen. Achterin de schuur maken we een box voor hem en we laten hem een paar keer per dag stappen.” Anneke had een kleur van opwinding. „Zeg maar ja,” zei ze en haar hand lag op de arm van ouwe San, „zegt u alstublieft ja. We zijn immers juist voor zulke gevallen.”

Ouwe San lachte. Z'n gezicht viel in honderden rimpeltjes.

„Heb ik daar even goed aan gedaan om jullie mee te nemen! Tjonge, als dat eens zou kunnen! Ik gun m'n ouwe makker een verzorgde ouwe dag.”

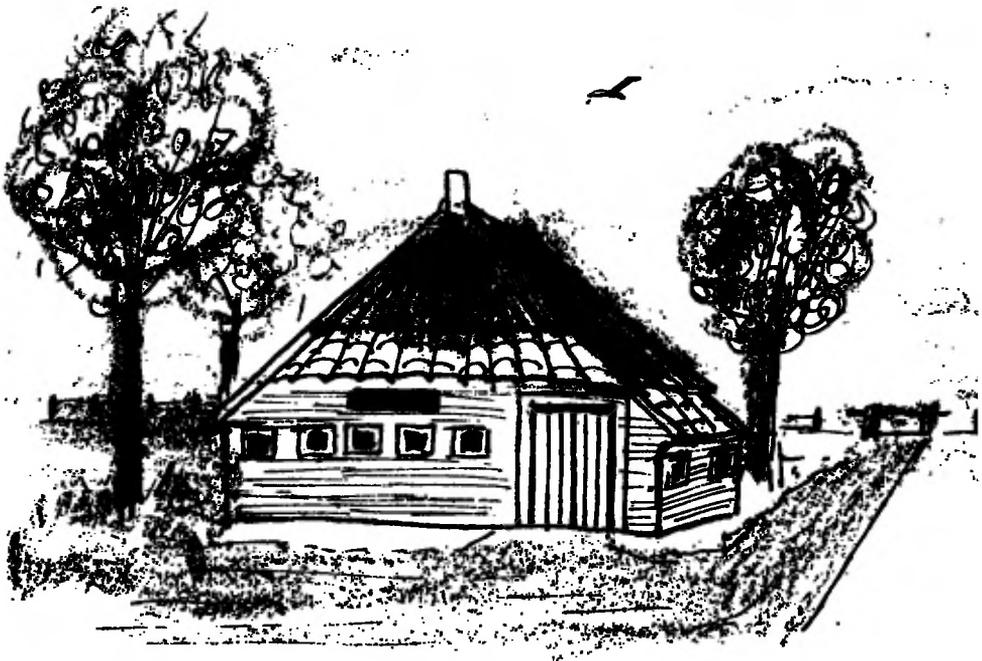
„U kunt naar hem komen kijken,” animeerde Anneke, „zovaak en zoveel u maar wilt.”

„Vanzelfs,” knikte ouwe San. „Kijk, voor mij was er geen andere oplossing. Maar nou! Geloof maar dat ik dikwijls naar hem zal komen kijken. M'n paardje en ik hebben heel wat samen beleefd.” Anneke lachte vrolijk. „Het kan gezellig worden in de Bonte Hond.”

„Kunt u het paard nog zo lang houden tot we alles klaar hebben?” vroeg Dick praktisch.  
„Met het grootste plezier,” zei ouwe San en z'n hele gezicht lachte.

## HOOFDSTUK 7

Het leek een klein wonder, wat ze met elkaar in deze paasvakantie hadden klaargespeeld. Ze liepen trots als pauwen in het rond en bekeken alles nogeens kritisch.  
Was er niets vergeten? Zag alles er keurig uit? Het was toch hun werk! Ze hadden het met elkaar toch maar eens eventjes gelapt!



Van buiten was de schuur met helder groene verf opgeschilderd. Meester had in sierlijke, witte letters op een bruin bord de naam getekend. 'In de Bonte Hond'.

Dat bord hielden ze nog even apart, want daarmee zou de officiële opening verricht worden. Die opening werd heel gewichtig. Het hele dorp leefde mee en er zouden dan ook veel mensen komen kijken. Maar bovendien had de burgemeester laten weten dat hij veel bewondering had voor dit initiatief van de jeugd en hij zou, als het even kon, bij de opening aanwezig zijn.

„Wie had dat ooit kunnen denken,” zei Anneke.

„Ik vind het heel gewoon,” zei Dick, „burgemeesters moeten wel voor mindere zaken op komen draven.”

Ze hadden in deze vakantie reuze hard gewerkt, maar ook erg veel plezier gehad. Allemaal in hun oudste kleren gestoken, konden ze tegen een stootje.

Annekes moeder was vaak naar hun vorderingen komen kijken en altijd bracht ze iets mee voor de hele club. Limonade, een koekje, een appel... alles werd met een stormachtig applaus begroet.

Annekes vader was ook komen kijken en hij had hen geprezen.

Alles zag er dan ook tip top uit.

Vandaag was het de laatste dag. De dag van de kleine karweitjes. Het grote werk was klaar. Er staan hokken in allerlei maten Er is een prachtig plekje voor de geit, die geen melk meer gaf en daarom werd afgedankt. Zij mag dan geen melk meer geven, maar zij is nog boordevol levenslust. Het is de eerste bewoonster, want de eigenaar wilde haar meteen kwijt.

„Gelukkig weer een dier gered van een te vroege dood,” zei Anneke.

De geit stond nu aan een pen en een lange looplijn op het grasveld voor de schuur en begroette iedereen die op haar toekwam met een aandoenlijk: mèèèèè.

Vandaag zouden ook de andere dieren, die al lang in de oude schuur bivakkeerden, worden overgebracht. De dierenarts was al een keer komen kijken. Hij had hen goeie raad gegeven voor het inrichten van de hokken en hen z'n verdere gratis hulp toegezegd. „Het loopt als een straal,” zei Dick tevreden.

Achterin de schuur stond het pronkstuk. De grote box, waarin het paard van ouwe San onderdak zou krijgen.

Een plekje waar hij het naar z'n zin zou hebben, daar waren ze van overtuigd.

Overal lag vers stro.

„Het ruikt nou al lekker,” zei Rietje en ze trok haar wipneusje op.

Dick grinnikte. „Pas maar op, straks als de dieren er zijn, dan gaat het pas goed stinken.”

„Dan toch alleen als jij de beurt hebt,” pareerde ze vlot, „wij houden de boel goed schoon.”

Het dienstrooster was door meester gemaakt. Het hing, goed zichtbaar, aan de binnenkant van de schuurdeur.

Bovendien had iedereen het rooster thuis gestuurd gekregen.

Ze waren allemaal met de beste voornemens bezielde.

Op die laatste werkdag kwamen er nog een paar verrassingen.

De eerste was de grootste, want van de tweede wisten ze al iets af.

Toen ze, op aanwijzing van meester, bezig waren het grasveld om de schuur netjes te maken, kwam daar opeens Karel aanslenteren.

„Kijk nou es,” riep Hein en hij gaf Dick een por.

Dick kwam met een ruk uit z'n gebogen houding omhoog en snoof hoorbaar. „Die komt zeker kijken of we het goed gedaan hebben.”

„Hij komt er niet in,” zei Wietske, die de kleinste was van het hele stel. Ze ging demonstratief met beide armen uitgespreid voor de open deur staan.

„Hij blaast je omver,” lachte Dick.

„Dat dacht je maar,” zei ze fel.

„Ga je vliegen?” vroeg Anneke die nog van niets wist.

„Kijk eens wie daar aankomt,” siste Wietske.

„Karel!” riep Anneke verbaasd.

Karel was nu bijna bij de schuur aangekomen.

„Wat moet jij hier?” vroeg Anneke niet al te vriendelijk.

„Ik wilde meester spreken,” zei Karel verlegen.

„Waarover?” kwam de stem van Dick.

Ze stonden nu in een kring om Karel heen en er kwamen er steeds meer bij staan.

Karel keek eerst naar de grond, maar toen hij z'n ogen opsloeg,

had hij bij de meesten het pleit al gewonnen.  
Zijn woorden namen de laatste aarzelingen weg.  
„Ik heb er spijt van,” zei Karel schorrig.  
Anneke ademde eens heel diep.  
Wietske liet eindelijk haar armen zakken en wees naar binnen.  
„Daar is meester,” knikte ze.  
Karel glipte naar binnen, waar meester alleen bezig was.  
„Wat moet hij?”  
„Wat wil hij nou?”  
„We zijn klaar, hij komt een beetje te laat.”  
Met deze uitroepen bleven ze op het grasveld wachten.  
Het duurde lang.  
Maar eindelijk kwamen ze dan toch naar buiten, meester en Karel. Meester duwde Karel zachtjes voor zich uit en liep verder tot ze beiden in de kring stonden.  
„Hier is Karel,” zei meester. „Hij heeft jullie al verteld dat hij spijt had, dat is genoeg. Karel hoort er van nu af weer bij en hij zal zolang dit rooster loopt als extra hulp meedraaien. Karel wil zelf graag voor allerlei karweitjes, die nu niet direct zo prettig zijn, worden ingeschakeld. Is iedereen het hiermee eens?” Meester keek hen één voor één aan.  
„Het is best,” zei Hein. Hij lachte, „Karel mag de hokken uitmesten.”  
„Nee,” zei Dick, „als Karel er weer gewoon bij hoort, dan doet hij ook gewoon wat we allemaal moeten doen. Prettige en minder prettige werkjes, daar delen we gelijk in op.”  
„Bravo,” zei meester.  
Iedereen klapte in z'n handen, ook Hein. Ze waren het allemaal met Dick eens.  
Karel nam een schoffel op en begon, op aanwijzing van Hein, mee te werken.  
„Gelukkig,” zei Wietske, „nou hebben we er nog maar één die niet mee wil doen.”  
„Hoe zit het met Albert?” vroeg Hein.  
Karel deed eerst net of hij de vraag niet gehoord had.  
„Hoe of het met Albert is,” herhaalde een van de meisjes.

„Weet ik het,” zei Karel, „nou ja, eigenlijk weet ik het wel. Albert is woedend dat ik hierheen ging. Eigenlijk heb ik er al vanaf het begin reuze spijt van gehad.”

„Maar je liet je omkletsen,” merkte Dick op.

Karel haalde z'n schouders op. „Albert is zo'n felle. En toch geloof ik, dat hij er ook best bij zou willen horen.”

„Dan kon hij toch komen,” zei Anneke.

„Albert doet zichzelf te kort,” vond meester.

Karel keek wat schuw naar meester op. „Albert gaat altijd en overal net tegen de draad in, dat is z'n aard nou eenmaal.”

„We moeten toch voor hem oppassen,” dacht Hein.

Meester keek op. „Voor wie? Voor Albert? Wat zou hij uit moeten spoken?”

„Ik weet niet,” zei Hein, „ik vertrouw hem niet zo erg.”

„Hij moet ook steeds weer nieuwe smoesjes verzinnen voor thuis,” zei Karel. „Als z'n vader zou merken dat hij niet meedeed!”

„Ik zie hem ook nog weleens komen,” zei meester.

Karel schudde z'n hoofd. „Nou meester, daar lijkt het nog niet op.”

„We zullen zien,” zei meester.

Hiermee was deze eerste verrassing afgesloten.

Op de tweede verrassing zaten ze allemaal te wachten toen de dagtaak bijna ten einde was. In de keuken, bij Annekes moeder, rook het zo heerlijk! Stapels pannenkoeken lagen al klaar.

Annekes moeder had juist het afgesproken teken gegeven.

Drie stevige knapen holden naar de boerderij.

„Alles is klaar,” zei Annekes moeder, „twee bladen met pannenkoeken en een blad met limonade.”

„Dank u wel, mevrouw,” zeiden Hein en Frits en Dick keurig.

Daar gingen ze!

Met gejuich werden ze ontvangen. Meester mocht het eerst een pannenkoek nemen en Dick zorgde verder voor een eerlijke verdeling.

„Konden we maar altijd zo met elkaar blijven,” verzuchtte Wietske terwijl ze haar tweede pannenkoek met smaak verorberde.

„Daar zal heus wel gelegenheid voor zijn,” troostte meester. „Ik

stel me voor om eens in de maand samen te komen om de gang van zaken te bespreken. Jullie kunnen dan je belevenissen met de dieren uitwisselen en we horen dan ook hoe onze financiën er voor staan."

„Gelukkig!" riep Anneke. „Ik hoop dat ons laatste schooljaar straks extra lang zal duren."

„Dan moet je zorgen dat je blijft zitten," adviseerde Hein lachend. „Jullie zullen toch al langer dit werk mogen doen dan jullie opvolgers," zei meester, „het is nu pas mei en het duurt dus nog een hele poos voor jullie laatste schooljaar begint."

De pannekoeken waren in de magen verdwenen en de limonade was op.

„Nu gaan enkelen van jullie met de afwas helpen," zei meester, „dat is eigenlijk vanzelfsprekend. Vrijwilligers voor!"

Spontaan kwamen er naar voren, jongens en meisjes.

„Ik maar niet," zei Anneke, „bij je eigen moeder de afwas doen, dat gebeurt vaak genoeg."

Nog een laatste inspectie over het terrein en in de schuur. Ze waren allemaal erg tevreden. De dieren waren verzorgd en de geit werd naar binnen gebracht.

„Het is een lollig beest," vond Dick toen de geit al mekkerend met z'n kop schudde, „het is net of zij ons wil vertellen dat zij het bij ons reuze naar haar zin heeft."

„Wat een wonder," vond Hein, „ik zou hier zelf best willen wonen."

Een hoongelach volgde.

„Hein, we zullen vast een plekje voor je reserveren! Hein, je mag komen als je al je tanden en kiezen kwijt bent."

Hein lachte zelf het hardst.

Op de fiets gingen de meesten terug naar het dorp, nagewuifd door Dick en Anneke.

## HOOFDSTUK 8

Ze konden het ogenblik van de officiële opening bijna niet afwachten.

„Wie zal de opening verrichten?” hadden ze zich al dagen tevoren afgevraagd.

Dick, de meest nuchtere onder hen, vond al snel de oplossing.

„We zetten de grote ladder voor de schuur, de meester klimt naar boven, hangt het bord op en klaar is Kees.”

„We kunnen het ook een van jullie laten doen,” zei meester.

Ze hadden éénparig hun hoofden geschud. Meester zou het doen en daarmee uit.

„Het mooiste zou zijn als de geit naar boven kon klimmen,” vond Hein, „dat gaat nou eenmaal niet en dus meester maar.”

De meester had daarom hartelijk moeten lachen.

Nu was het grote ogenblik eindelijk aangebroken. Tjonge, wat een mensen waren er gekomen! Bijna alle ouders en een heleboel andere mensen uit het dorp. Vooraan stond de burgemeester. Hij had z'n ambtsketting omgehangen!

De geit stond buiten en scheen zich best te amuseren tussen al die mensen. Hij mekkerde vrolijk en maakte de dolste sprongen.

„Ze is een mooie reclame voor ons,” vond Anneke.

Daar stond dan de hele klas, Albert uitgezonderd, allemaal in hun beste kleren. Naast de schuur wapperde vrolijk een vlag in de voorjaarswind. Die vlag hadden ze van de andere kinderen van de school gekregen.

Op het laatste moment kwam de school aangemarcheerd met de bovenmeester erbij!

Meester had dat natuurlijk geweten want hij knikte eens vrolijk.

Dan klauterde hij, met het bord onder z'n arm, naar boven. „Stel je nou eens voor dat de meester er afkukelt!”

Anneke proest-lachte zenuwachtig en gaf Wietske een por.

„Mond houden, mallerd!”

Onder doodse stilte werd het bord door meester opgehangen. Ze zagen het allemaal en ze lazen: 'In de Bonte Hond'.

Toen knalde iedereen los!



# IN DE BONTHE HOND

Een oorverdovend gejuich en een luid applaus! „Hiep hiep, hoera!” riepen ze.

Meester kwam naar beneden en bedankte alle mensen voor hun komst en vertelde hen in het kort hoe ze zich alles gedacht hadden.

Toen hij uitverteld was, stapte de burgemeester naar voren.

Hein wees met een schouderbeweging naar het papiertje in de hand van de burgemeester. „Hij gaat het voorlezen en onze meester doet alles uit z'n hoofd.”

„Dat doet de burgemeester toch altijd,” fluisterde Dick.

Een stevige windvlaag en ...floep! vloog het bewuste blaadje de hoogte in. De burgemeester keek verschrikt en nam een sprongetje om het briefje te grijpen. De geit vond dat kennelijk een leuk spel. Hij nam ook een sprong en... hap, daar had ze het papiertje al in haar bek. Een ongekend hapje!

Voor de burgemeester bij haar was, was het papiertje met enkele happen al verdwenen.

Iedereen had het gebeuren sprakeloos aangezien, maar nu knalde het lachen los.

De burgemeester lachte ook, maar niet van harte.

„Zie je nou wat een slim beest die geit is,” zei Dick.

Toen het weer stil werd stapte de burgemeester nogeens naar voren en ging voor de geopende schuurdeur staan.

„Lieve mensen,” zei hij, „de geit heeft m'n spiekbriefje opgegeten. Ik zal het nu maar kort maken. We hebben als gemeentebestuur de grootste bewondering voor het initiatief van de kinderen en hun meester en we staan er voor honderd procent achter.”

En dat was dan de beste redevoeering die de burgemeester ooit gehouden had.

Iedereen klapte in z'n handen en nu werd het pas echt gezellig. Alle mensen en ook de kinderen liepen de schuur in. Het paard van ouwe San hinnikte, de hond kefte, de katten liepen in het rond, de vogels fladderden in hun hokjes.

Verbaasd om die ongewone drukte kroop de egel in een hoekje. De geit sprong vrolijk en dartel in het rond.

„Nou moeten we het nooit meer over 'de schuur' hebben,” vond Dick, „van nu af aan zeggen we, 'ons dierenpension'.”

Op dat gewichtige besluit werd een glaasje limonade gedronken.

„En nou zeg jij me eens precies waarom jij niet meedoet aan die verzorging van de dieren.” Alberts vader stond voor zijn zoon en Albert sloeg z'n ogen neer voor z'n dwingende blik.

„Dat stomme gedoe,” zei Albert. Hij durfde z'n vader nauwelijks aan te kijken.

„Ik weet het niet meer,” klaagde z'n moeder, „je hebt tegen mij beweerd dat niet iedereen mee kon doen.”

„De hele klas doet mee,” tierde z'n vader.

„Karel...,” begon Albert, maar hij zweeg maar vlug. Karel was hem immers ontrouw geworden, die deed ook al met die troep mee.

„Jij gaat morgen naar de meester,” toornde z'n vader, „en jij gaat daar vertellen dat het je spijt en je vraagt of je alstublieft mee mag doen.”

Albert droop haastig af.

Hij zinde op wraak.

Niemand kon van hem verlangen dat hij op hangende pootjes terug zou gaan, zelfs z'n vader niet. Hij had door dit hele gedoe al een nare vakantie gehad zo helemaal alleen. Hij zou er voor moeten zorgen dat er morgen geen opvang voor dieren meer bestond.



Wat wilde hij nou eigenlijk? Brand? Nee, dat niet, het hele dorp zou er gauw achter komen, dat dat zijn werk was en ze zouden hem allemaal nawijzen. Nee, hij moest het zo laten gebeuren, dat het dorp geen vertrouwen meer had in dat kindergedoe.

„Je hebt me goed gehoord,” kwam z'n vader achter hem aan. Albert knikte. Geen sterveling zou ooit te weten komen dat hij hier achter zat. Z'n eigen vader zou zeggen dat hij, Albert, achteraf toch gelijk had gehad. Hij wist nu precies wat er zou moeten gebeuren!

Alle dieren waren goed verzorgd. Alle sporen van de drukke dag waren uitgewist.

De zon was eindelijk, als een grote vurige bol, ondergegaan en kleurde nog lang daarna de wolken roserood.

Toen was het laatste licht verdwenen.

Op de boerderij lag Anneke heerlijk te slapen. Ze droomde van de dieren die samen een vrolijke rondedans maakten op het grasveld. Allemaal in een grote kring terwijl de geit in het midden dwaas rondhopste.

Annekes vader en moeder praatten nog wat na over de gezellige dag en zaten dan rustig te lezen.

Alle kinderen uit de vijfde klas sliepen.

Allemaal... uitgezonderd Albert.

Hij had eerst moeten vechten tegen de slaap en nu zat hij, helemaal aangekleed, tussen de kussens geleund.

Wat een geluk dat z'n broertjes boven sliepen en dat hij, als de oudste, hier beneden een kamertje had gekregen.

Z'n vader en moeder zaten televisie te kijken.

De muziek stond hard genoeg. Niemand zou het horen als hij straks naar buiten sloop. Ze kwamen toch nooit meer bij hem kijken. Waarom zouden ze ook? Dat deden ze alleen als je ziek was.

Die dieren; er waren erbij die ziek waren, ziek of oud. Konden die niet beter meteen doodgaan?

Maar als ze nou eens...? Niet aan denken. Hij had vanavond warempel wel andere dingen aan z'n kop!

Hij wist wat hem te doen stond. Gemakkelijk genoeg! Die stomme



**Karel had zich zo maar uit laten horen. Hij had het eigenlijk niet eens hoeven te vragen. Karel was zo vol geweest van die onzin dat hij graag alles verteld had.**

**Van de grote grendel die je terug kon schuiven... en van de sleutel die een plaatsje gevonden had in het houten duivenhok zodat iedereen die dienst had hem onmiddellijk zou kunnen vinden. Die duiventil stond op het grasveld voor de schuur. Dat was een kado van het gemeentebestuur.**

**Een koud kunstje om die sleutel even weg te pakken.**

**Het was nu helemaal donker buiten. Z'n fiets had hij al een eind verder neergezet.**

Albert stond buiten en rook de geur van de sering en uit de tuin van de buurman.  
Er stond een kleine maansikkel aan de hemel.  
Het hele dorp leek wel uitgestorven!  
Wat was het stil!  
Alle vogels sliepen natuurlijk al lang.  
Wat was het vreemd om door dat stille dorp te fietsen. Het was net of het z'n eigen dorp niet was.  
Gelukkig alleen maar de dorpsstraat af, dan was hij al buiten het dorp.  
Hij kwam geen sterveling tegen. Des te beter!  
Er was alleen het geluid van de fiets die over de landweg bonkte.  
Wat was dat voor een geluid?  
Albert ademde verlicht op, Natuurlijk, dat waren kikkers die een spektakel maakten in de sloten.  
Het is toch gek om zo door het donkere land te rijden.  
Wat is daar nou weer?  
Twee gloeiende puntjes.  
Albert trapt nog wat harder, het gaat niet zo erg vlug want de weg kronkelt en het maantje geeft maar weinig licht.  
Vlak naast z'n fiets flitst er iets door het gras. Dat moet een bunzing zijn of een rat. Die gaan 's nachts op roof uit.

Net als hij!

Bah, hoe komt hij aan die gekke gedachte!  
Albert huivert, hoewel het helemaal niet koud is.  
Daar, bij die kromming, daar staan een rijtje knotwilgen. Daar moet hij langs om... hij krijgt de schrik van z'n leven. Een grote uil blaast en laat, vlak bij Alberts oor, z'n vreemde kreet horen: oehoeéé, oehoeéé.  
Albert tuimelt zomaar pardoës van z'n fiets, ligt dan versuft tussen de brandnetels en de kervel. Hij is zo bang opeens... verschrikkelijk bang... Hij denkt aan z'n lekkere warme bed thuis. Het is ook net of hij de ogen van z'n vader voor zich ziet...  
Hij richt zich op. De uil is verder gevlogen. Nu opgeven? Nu hij al zo ver is? Dat nooit!

Hij zit weer op z'n fiets.

Ik laat me toch zeker niet bang maken door zo'n stomme uil, denkt hij kwaad.

Nog een klein eindje maar.

In het maanlicht ziet hij nu duidelijk de omtrek van de boerderij



waar Anneke woont. En daarachter, helemaal achterin het weiland, daar ligt de schuur met die gekke naam.

Wat een ellende heeft die schuur hem al bezorgd!

Waarom heeft hij eigenlijk niet meegedaan?

Z'n hele paasvakantie is nu verknoeid.

„Onze Albert is altijd dwars,” zou z'n moeder zeggen.

Van die staarten die hij indertijd in brand had gestoken, daar had hij al lang spijt van. Ze hoefden heus niet te zeggen, dat dat gemeen was. Dat wist hij zelf ook wel.

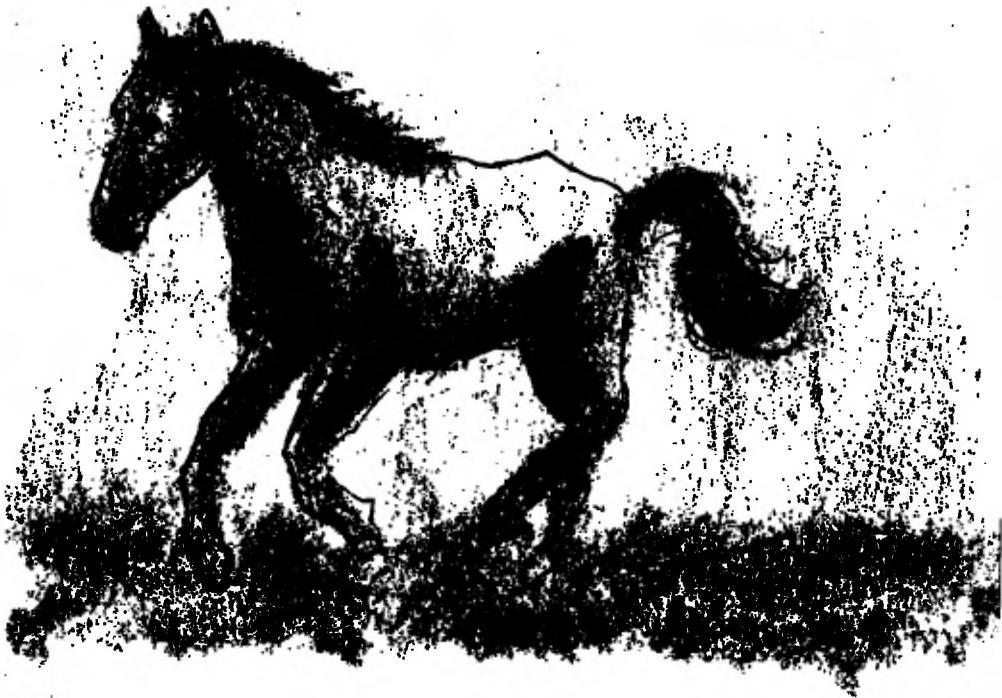
Het was als een grap bedoeld geweest, alleen maar die staarten samenbinden... Hij had zich op laten hitsen. Albert durfde immers alles! En die lucifer had hij erbij gehouden omdat er jongens waren die riepen dat hij nooit zou durven...

Het was evengoed gemeen.

Goed dat de dieren nog op tijd bevrijd werden.

Goed dat z'n vader dat nooit te weten was gekomen!  
Hij was er bijna. Nou kalm aan! Hij kon beter z'n fiets hier laten  
liggen en lopend verder gaan.  
Vlak boven z'n hoofd vloog een troep ganzen snaterend over.  
Daar schrok hij toch weer even van. Waarom vlogen die beesten  
's nachts?  
Alles was stil nu. Zo stil... Hij hoorde alleen het kloppen van z'n  
eigen hart. Wat gek, dat hoorde hij anders toch nooit? Ging z'n  
hart altijd zo als een razende te keer?  
Daar stond de duiventil!  
Gelukkig dat er nog geen duiven in zaten. Daar hadden ze nog  
geen geld voor had Karel verteld. Die duiven zouden ze misschien  
nog weleens krijgen.  
Ja, hier was de sleutel! Dat kon niet gemakkelijker! Kil lag de  
sleutel in z'n hand. Hij kneep er z'n vuist omheen.  
De rest zou een koud kunstje zijn!  
Het slot knarste een beetje toen hij de sleutel in het slot omdraaide.  
Gaf niet! Niemand die het zou kunnen horen.  
Of toch?  
Vanuit de schuur kwam een schuifelend geluid.  
Albert schoof zonder moeite de zware klink weg.  
Ja, die nare hond sloeg aan. Hadden ze hier ook al een hond?  
Wat was dat nou weer voor een gek geluid?  
Het hinneken van een paard en het mekkeren van een geit!  
Hij moest nu snel handelen, voor alle dieren wakker werden. Hoor  
me die geit eens te keer gaan!  
De zware deuren piepten kreunend open. Wagenwijd open.  
Iets wits flitste langs Albert heen, gooide hem haast omver.  
Daar kwam het paard!  
Nu moest hij wel opschieten.  
Hij durfde niet meer naar de kooien te lopen om de andere dieren  
los te laten.  
Zo was het ook wel genoeg. Het paard had de benen al genomen  
en die geit zou morgenochtend verdwenen zijn. Hij had er op  
gerekend dat de grote dieren 's nachts los stonden, maar ze moes-  
ten niet zo vlug... Die geit ging nog steeds als een gek te keer.





Waar was z'n fiets? Hij moest ook nog de sleutel terug leggen.  
Op handen en voeten kroop Albert over het weiland... precies de  
verkeerde kant op.

De laatste nieuwsberichten over de televisie. Annekes vader had  
de knop omgedraaid om ze te zien en horen.

„Het is toch wat te zeggen tegenwoordig,” zei Annekes moeder  
terwijl ze naar de beelden keken van vechtende mensen.

„Wat is dat voor een raar geluid?” vroeg ze dan, haar hoofd  
geheven.

„Niks,” zei Annekes vader, „die geluiden komen over de buis.”  
Annekes moeder zette resoluut het geluid van de televisie af.

En toen hoorden ze het allebei.

„Het paard van ouwe San!” riep Annekes moeder.

„De geit!” riep Annekes vader.

Ze vlogen naar de achterdeur.

Daar stonden de beesten met hun snoeten bijna tegen de deur aangedrukt. Het paardje hinnikte en de geit mekkerde klagelijk.

„Stil maar jullie,” zei Annekes vader, „wat komen jullie me zeggen?”

„Ik hoor ook de hond,” zei Annekes moeder, „vlug de lantaren.”

In enkele seconden had Annekes vader z'n klompen aangeschoten en de lantaren gegrepen. Hij zwaaide het licht voor zich uit terwijl Annekes moeder probeerde de dieren gerust te stellen. „Hebben ze niet goed gesloten?” riep ze door de nacht.

Maar Annekes vader was al doorgelopen. Het licht beschreef een grote boog over het weiland, bleef dan hangen boven iets dat zich kruipend voortbewoog.

Annekes vader had het in een paar stappen bereikt.

De jongen die voor hem zat sloeg de handen voor z'n ogen.

„Zo zo,” zei Annekes vader, „wat kom jij zo laat hier doen? Was je bang dat er hier iets mis was? Hé... ben jij niet Albert van Hoorn? Jij doet toch niet mee met de klas?”

Albert keek op. De tranen stroomden zo maar opeens over z'n gezicht. Een vloed van tranen die niet meer wilde ophouden.

„Kom jij maar eens mee,” zei Annekes vader.

Annekes moeder had het paard, de hond en de geit alweer in de schuur gebracht en de deuren weer zorgvuldig gesloten. Ze riep nog geruststellende woordjes tegen de dieren.

Ze gaf de sleutel aan Annekes vader, die hem weer in de duiventil legde, alsof er niets gebeurd was...

Maar er was heel wat gebeurd!

Aan de keukentafel gezeten, deed Albert z'n verhaal. Hij veegde telkens de tranen uit z'n ogen en herhaalde alsmaar: „ik heb er zo'n spijt van, van alles.”

„Tja,” knikte Annekes vader, „berouw komt meestal na de zonde. Was jij ook niet die jongen die zo graag dieren plaagde?”

Albert knikte. „Ik zal het echt nooit meer doen.”

Annekes vader boog zich naar hem toe. „Weet je dat wel heel zeker? Een mens doet vlug grote beloften als hij in het nauw zit.”



„Heus waar,” zei Albert, „en ik zal het bewijzen. Ik zal aan meester en alle jongens en meisjes vragen of ik ook mee mag doen en ik wil het heel goed doen.”

„Mooi zo,” zei Annekes vader, „ik hou je aan die laatste woorden. Van mij en m'n vrouw zal niemand hier ooit iets over horen.”

Albert aarzelde. „Het zou wel fijn zijn, maar...” Hij schudde z'n hoofd.

„Als u het niet aan Anneke wil vertellen en aan de rest van de klas... tja dat zou ik geweldig vinden. Maar de meester moet het weten, alles wat er vannacht gebeurd is en ook mijn vader en moeder.”

Annekes vader legde z'n hand op Alberts schouder. „Zie je, dat vind ik flink van je, nou ben je een kerel. Ik breng je naar huis en ik heb vertrouwen in jou.”

Niemand uit Alberts klas heeft ooit geweten wat er in die voorjaarsnacht in het dierenpension gebeurd is.

Alleen meester en Alberts ouders en natuurlijk de ouders van Anneke, die wisten precies waarom Albert niet meer 'dwars' was. Zij zwijgen erover.

Meester heeft de klasgenootjes iets verteld. Hoe een mensenkind berouw kan hebben en hoe we dan allemaal klaar moeten staan om zo iemand te helpen, te laten voelen dat hij er weer helemaal bij hoort.

Albert hoort er weer bij, en hoe!

Hij heeft z'n belofte tegenover Annekes vader volkomen waar gemaakt.

Hij deed alles wat maar mogelijk was om z'n eigen plaatsje in de kring te verdienen.

Hij was altijd te vinden waar de vervelendste karweitjes opgeknapt moesten worden.

Hij roskamde graag het paard van ouwe San en stapte daarna met het paardje in het rond.

Als het paard eens kon vertellen wat er in die nacht gebeurd was! Albert deed nog meer.

Hij werd één van de beste voorvechters van het dierenpension. Hij

